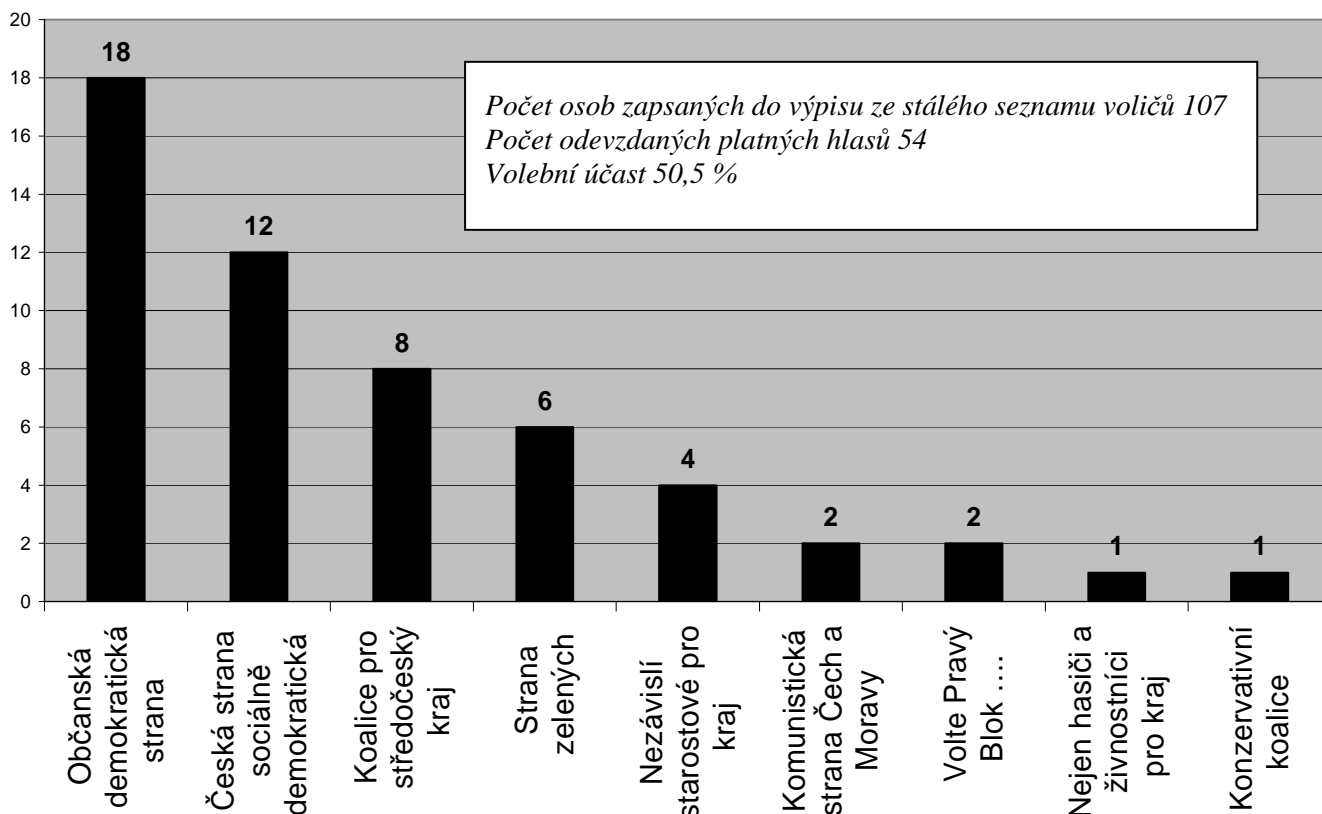

VÝSLEDKY HLASOVÁNÍ V OBCI SVATÝ JAN POD SKALOU Volby do Zastupitelstva Středočeského kraje konané ve dnech 17. a 18. října 2008

INFORMACE OBECNÍHO ÚŘADU

Obec zakoupila další nemovitost

Rodinný domek č.p.7 se zahradou, zakoupila obec za 2,2 milionu korun. O zakoupení zchátralé nemovitosti rozhodlo obecní zastupitelstvo zejména proto, že okolní pozemky mohou být v budoucnu využívány jako parkovací plocha. S parkováním v obci jsou stále větší problémy a každé další prostranství pomůže tuto situaci mírnit. Část z předpokládaných padesáti parkovacích míst bude sloužit pro hotel a větší část pro potřeby obce. Domek s nezbytně nutným pozemkem zřejmě nabídne obec k prodeji.

Rekonstrukce sítě se odkládá

Podle informací zástupců firmy, která měla do konce letošního listopadu ukončit rekonstrukci sítě nízkého napětí v horní části obce, budou práce na tomto projektu zahájeny až na jaře příštího roku. Součástí rekonstrukce bude i překládka rozvodů kabelové TV a nové veřejné osvětlení, které bude hradit obec ze svého rozpočtu.

CZECHPOINT (Český podací ověřovací informační národní terminál)

Dnem 1. září 2008 byl náš obecní úřad zařazen mezi ty instituce, které mohou občanům, právnickým osobám a jiným žadatelům prakticky z celé republiky poskytovat ověřené výstupy z informačního systému veřejné správy (ISVS). Tyto ověřené výstupy mají stejnou platnost, jako výstupy vydávané přímo na úřadech, kde si na ně žadatel „vystojí frontu“. Platnost a věrohodnost každého vytištěného výstupu je stvrzena ověřovací doložkou. Náš úřad byl v průběhu září vybaven potřebným technickým a programovým vybavením, na jehož pořízení byla obci poskytnuta dotace ze státního rozpočtu ve výši 52 tisíc korun. Na přelomu měsíce září a října bylo toto zařízení zprovozněno a občan může na našem úřadu obdržet informace z evidence katastru nemovitostí z celé České republiky ve formě výpisu z listu vlastnictví. Údaje z katastru nemovitostí jsou nejčastěji vyžadované informace, které občan potřebuje zejména při přihlašování se k trvalému pobytu, při koupi a prodeji nemovitostí apod. Dále lze na našem úřadu poskytovat výpisy z obchodního a živnostenského rejstříku. Pro získání výše uvedených výpisů nemusí žadatel prokazovat svoji totožnost, protože se jedná o informace veřejné. Bude-li však žadatel žádat o výpis z rejstříku trestů, musí úřadu prokázat svoji totožnost platným dokladem (občanským průkazem, cestovním pasem). Platnost dokladu bude on-line ověřována v databázi neplatných dokladů. Výpis z rejstříku trestů je záležitost neveřejná a proto bude poskytnut jen osobě, které se týká.

Poskytnutí všech výstupů je zpoplatněno, podobně jako při návštěvě jednotlivých úřadů (katastrální úřad, živnostenský úřad, atd.). Poplatek se stává příjmem obce a proto se nevybírám formou zakoupení kolkové známky, ale je vybírán úřadem na místě v hotovosti. Závěrem lze říci, že zaváděním projektu CZECHPOINT se našim občanům bude postupně usnadňovat a urychlovat přístup k informacím a dokumentům, které potřebuje, protože nebude nucen „běhat po úřadech“. Ambice tohoto projektu jsou velké a rozsah poskytovaných služeb se bude do budoucna zcela určitě rozšiřovat. I přes počáteční „dětské nemoci“, které provázejí každý začátek „něčeho nového“, věřím, že se jedná o věc užitečnou a v budoucnu bude doceněna hlavně námi – občany.

Ing. Pavel Vokál - místostarosta

program obnovy obce

Hřiště v Sedlci

Celkem 350 tisíc korun si vyžádá výstavba nového sportoviště v Sedlci. Vzniká zde rozměrné hřiště, které bude možné využívat pro tenis a volejbal. Úpravou projde také hřiště na malou kopanou. Součástí projektu je i osazení osmi nových laviček a výsadba zeleně. Projekt podpořil z části Fond sportu a volného času Středočeského kraje a z větší části Program podpory venkova Ministerstva pro místní rozvoj. Pouze 50 tisíc korun dodá obec ze svého rozpočtu. Protože se na plánování hřiště podílely naše děti, zveme Vás na společnou brigádu, kde bude osazena zeleň v areálu. Termín bude upřesněn.

Obec podává další žádost o dotace

Na dokončení opravy schodiště u hřbitovní kaple a na celkové dokončení oprav mariánského sousoší, které je konečně v majetku obce, podává obec žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova, který je financován z prostředků Evropské unie. Pouze tyto dva projekty byly připraveny pro podání žádosti v letošním roce. Odhadované náklady činí 2,65 milionů korun, výše dotace je 90%. Pokud bude žádost přijata, dokončení oprav těchto památek se dočkáme do roku 2010.

Úprava prostranství

Okolí přemístěného sousoší se začíná upravovat. Obrubníky a květinový záhon by měly oddělit okolí památky od komunikace a zabránit tak vjezdu vozidel do blízkosti soch. Zbytek nově upravené plochy bude zatravněn. Tato úprava je spolufinancována z Programu obnovy venkova Středočeského kraje – regionální dotace Svazku obcí Region Dolní Berounka. Po dokončení plánované opravy sousoší bude osazeno i původní kované zábradlí.

Blahopřejeme

*Tentokrát redakce Svatojánu blahopřeje manželům **Václavovi a Dítě Radovým** ze Sedlce k narození druhého syna **Teodora**, který se narodil 15. října. Manželům i všem příbuzným blahopřejeme.*

Společenský život v obci

Svatojánské koncerty

Na samotném konci prázdnin se konal koncert pěveckého sboru „**Vox Cantabilis**“ z Jirkova u Chomutova. Tento soubor zde vystoupil již potřetí, opět s velkým úspěchem. Koncert byl dobře navštíven a publikum i pořadatelé byli spokojeni. Dne 14. září se konal tradiční koncert Spirituál kvintetu, který u nás hostoval již podvanácté. Vzhledem k probíhající rekonstrukci západní části lodi kostela byl prostor pro diváky značně omezen. Z toho důvodu Svatojánská společnost úmyslně snížila propagaci koncertu i počet vstupenek. Přesto si Spirituály přišlo poslechnout 300 posluchačů. Nemalá část z nich speciálně na tento koncert přijela z velké dálky. Dle našeho zjištění zde byli například diváci z Dobříše, Rakovníka, Křivokláta, Kladna, Slaného, Dobřichovic či z Plzně. To samo o sobě svědčí o tom, že Svatojánské koncerty opravdu přesahují hranice regionu. Do třetice se 4. října konal koncert dvou amatérských pěveckých sborů. Hostem Loděnického sboru „Comodo“ byl „Pěvecký spolek Prácheň“ z Horažďovic. Koncert měl velmi příjemnou atmosféru, ale návštěvnost z řad veřejnosti bohužel nebyla veliká. Na dobrovolném vstupném se vybralo pouhých 900 Kč.

Zádušní mše

Po předchozích zkušenostech se také letos bude konat 2. listopadu tzv. „dušičková“ mše svatá, která bude věnována památce zesnulých. Letos tento svátek připadá na neděli, a proto bylo farností rozhodnuto, že se ranní mše bude konat ve hřbitovní v kapli sv. Maxmiliána, nikoli tedy v kostele. Začátek mše je v 8.00 hodin. Je potěšující, že náš P. Benedikt rád využívá k slavnostním příležitostem kromě kostela také ostatní naše sakrální památky. Za tímto účelem byly naše kaple kdysi s velkou námahou a s nemalými finančními prostředky postaveny a umělecky vyzdobeny. Se stejným úsilím je nyní naše generace opravují a zachovávají.

Vánoční bazar

Také letos se bude v době adventu konat v prostorách Obecního úřadu akce Vánoční bazar. Lidé mohou opět věnovat cokoli nepotřebného (*ale ještě zachovalého a prodejného*), co by mohlo posloužit či udělat radost někomu jinému. V loňském roce se tato akce setkala s velkým zájmem veřejnosti a vynesla na opravy svatojánských památek přes 5000 Kč. Darované předměty k prodeji můžete osobně donést paní Monice Němečkové (Sv. Jan - Obecná škola čp. 6), která také bude bazarové zboží na tuto akci shromažďovat, nebo je přinést v pátek o úředních hodinách přímo na Obecní úřad. Letos bude z praktických důvodů bazar rozšířen do celé společenské místnosti úřadu. Včelařská výstava se zde bude konat až následující dva víkendy. Loňská zkušenost ukázala, že obě akce jsou sice výhodné, uspořádají-li se současně, ale prostory na bazar i na výstavu byly zcela nedostačující. Proto se Svatojánská společnost a pořadatelé výstavy rozhodli uspořádat obě akce odděleně. Bazar bude otevřený o víkendech 6.-7. a 13.-14. prosince od 11 do 17 hodin.

Výstava Medové Vánoce

Po loňských zkušenostech a zejména pro velký úspěch se také letos před Vánocemi bude konat včelařská výstava „Medové Vánoce“. Expozice bude letos rozšířena na celý prostor zasedací místnosti obecního úřadu ve Sv. Janě pod Skalou. Spoluúčast na přípravách a průběhu výstavy přislíbila také místní organizace Českého svazu včelařů v Loděnicích. Výstava se uskuteční ve dnech 20.- 21., 23., 26.- 28. prosince. Otevřena bude od 11 do 17 hodin, 23. prosince pouze odpoledne až do večerního vánočního koncertu.

Brigáda na úklid obecního pozemku

Dne 15. listopadu se bude konat brigáda na úklidu nově zakoupeného pozemku u č.p.7 (u Kalousů). Každá pomocná ruka bude vítána. Sraz brigádníků je v 9 hodin u obecního úřadu.

Nahlédnutí do minulosti

Dnešní nahlédnutí do minulosti popíše pravděpodobně nejstarší období, s jakým jsme Vás doposud ve Svatojánsku v této rubrice seznamovali. Popíšeme si nejstarší historii Svátého Jana pod Skalou, která nám pomůže lépe pochopit uspořádání a vznik svatojánských skal a dalších zajímavých přírodních útvarů v našem údolí. Prostřednictvím odborné literatury nahlédneme do geologické minulosti Svátého Jana pod Skalou a jeho okolí. První významné geologické procesy, které se podílely na tvorbě svatojánského údolí, se začaly formovat v prvohorách. V době před 490 miliony lety začalo usazování velkého geologického podkladu tzv. Pražské pánve, jíž byla naše oblast nedílnou součástí. Vápencová souvrství se zde usazovala na dně moře. Mořská sedimentace zde probíhala nepřetržitě od ordoviku do středního devonu. Začátkem siluru se na celém světě zvedla hladina moří a hluboko na dně se usazovaly černé břidlice. Odkryv těchto nejstarších černých břidlic můžeme na Svatojánsku vidět např. při pěší cestě na Vráž v místě zvaném Kozí hřbet. Od středního ordoviku se na geologické stavbě začal projevoval tzv. bazaltový vulkanismus. Ve středním siluru zde vzniklo několik vulkanických center, z nichž pro celou oblast Pražské pánve nejvýznamnější bylo právě v oblasti dnešního Svátého Jana pod Skalou. Vznikla zde gigantická podmořská sopka, která později vytvořila nad hladinou moře velmi unikátní ostrov, na kterém rostlo jedno z nejbohatších společenstev nejstarších suchozemských rostlin na světě. Památku na podmořský vulkán máme dodnes v podobě modro-černého diabazového skalního hřbetu, který se táhne od Berounky přes Záhrabskou až do Sv. Jana. Zde se tato vulkanická vyvělina zahloubí pod mohutné vrstvy vápencového masivu v podobě Svatojánských skal. V okolí této pradávne podmořské sopky došlo k významnému změlčení moře a začaly se zde usazovat vápence, které dnes tvoří např. masiv Svatojánské skály a skal v údolí k Hostímu. Usazování vápenců, břidlic a dalších sedimentů pokračovalo až do období devonu, kdy se Pražská pánev vlivem tektonických pohybů zemských desek dostala až na úroveň rovníkové oblasti. Tak došlo k oteplení moří a k prudkému rozvoji organismů v tropických mořích. Koncem devonu moře ustoupilo a nastala doba vrásnění, kdy byly usazené horniny stlačeny a rozvrásněny. Nežádka byly přetočeny starší vrstvy usazenin přes mladší, což je na několika místech v Českém krasu viditelné. V našem okolí je takto pozoruhodně zkroucená skalní stěna při příjezdu od Sv. Jana do Hostíma. Po 270 milionech letech, v období křídý, byla oblast Českého krasu opět zalita mořem. V třetihorách tudy pravděpodobně tekla severozápadním směrem mohutná řeka. Pozůstatky po ní můžeme v našem okolí nalézt v podobě říčních oblázků a mohutných písečných naplavenin na vyvýšených polích nad Hostímem. V této době začaly rovněž vznikat krasové jeskyně. Až teprve během čtvrtohor došlo ke ztvárnění krajiny do dnešní podoby, kdy se zahloubila řeka Berounka s přítoky - včetně Kačáku. Ještě později začaly na dnech údolí u vývěřů krasových pramenů vznikat usazováním vodou rozpuštěného vápence travertinové kupy. Za Svatojánským kostelem se nachází největší z nich, největší z travertinová kupa v Čechách, která obsahuje komplex několika dutin se Svatoivanskou jeskyní. Stopy po všech těchto popsanych fascinujících geologických procesech, které po miliony let utvářely naše krásné Svatojánské údolí, můžeme v našem okolí díky četným krasovým odkryvům na mnoha místech pozorovat dodnes.

*Volně zpracováno podle publikace "Chráněná území České republiky svazek XIII. Střední Čechy - Český kras".
Vydala Agentura ochrany přírody a krajiny ČR - 2005*

Záhrabská

Elektrifikace na Záhrabské

Od konce prázdnin probíhá v části osady Záhrabská výměna elektrického vedení, včetně výměny několika desítek sloupů. Výměna bohužel probíhá velmi zdoluhavým způsobem. Elektroinstalační práce (přípojky do jednotlivých domů) jsou dělány často zcela náhodně bez předchozích oznámení o vypnutí proudu. Ani v prvním říjnovém týdnu ještě nebyla přesazena světla veřejného osvětlení na nové sloupy, a staré sloupy nebyly doposud demontovány. O přemístění svítidel ze starých sloupů na nové si obec musela požádat, protože firma ČEZ tyto práce nezahrnula do projektu. Doufejme, že zodpovědná firma elektrifikaci zdárně dokončí do příchodu zimy.

INFORMACE SVATOJÁNSKÉ SPOLEČNOSTI

Restaurování interiéru kostela

V předchozích letech byly provedeny statické práce, které stabilizovaly kůr Svatojánského kostela. Proto na kůru již mohlo vyrůst důmyslně konstruované lešení. V rámci Programu záchrany architektonického dědictví jsme na kostel letos obdrželi „pouhých“ 750 000.- korun. Oprava kůru, tak aby se ekonomicky vyplatila, si však dle rozpočtu vyžádá 1 350 000.- Kč, tedy částku téměř dvojnásobnou. Jednou z nejdražších položek rozpočtu (přes 400 000 Kč) je zapůjčení a stavba speciálního lešení, které vyrostlo do výše cca. 15 metrů na celém kůru. Z toho důvodu bylo rozhodnuto, že lešení bude využito k provedení všech potřebných prací, které bez lešení udělat nelze. Kromě původně plánovaných oprav říms, stropu a štukatérií, bude tedy na kůru dokončena elektroinstalace a hlavně – budou zde zhotovena a osazena nová okna. Dvě malá lunetová z boční strany a jedno velké, které dominuje západnímu štítu kostela. Vzhledem k navýšenému rozpočtu o cca 600 000.- Kč byla také druhá letošní sbírka na zářijových Hrnčířských trzích v Berouně věnována na Svatojánský kostel. Svatojánská společnost dle svých možností a ze svých úspor věnovala na tuto opravu 200 000.- Kč. Zbytek částky s přispěním Arcibiskupství doplatí Farnost Beroun.

Během prvních průzkumných prací bylo objeveno několik zajímavostí, které podnítily památkáře k dalšímu průzkumu stavby kostela. Na bočních pilířích jižní stěny kostela bylo odkryto staré renesanční jádro a na mnoha místech byla pod nánosy barev a štuků odkryta torza renesančních ornamentálních fresek. Vzhledem k okolnostem i k rozsáhlému stupni poškození však pravděpodobně nebudou moci být tyto fresky obnoveny. Nicméně tímto objevem bylo doloženo, že stávající kostel byl v baroku přistavěn ke staršímu komplexu budov, přičemž byly architektonicky využity některé jejich části. Doposud se památkáři domnívali, že prokazatelně nejstarší částí kostela je pouze věž a přilehlé křídlo kláštera. Další postup prací je závislý na posudcích památkářů a restaurátorů. Z praktického hlediska tak jen doufejme, že probíhající práce nezkomplikuje nějaký významnější památkový objev, který by celou rekonstrukci značně prodražil a zpomalil.

Oprava studánky sv. Ivana

Počátkem října bylo započato se stavbou lešení v interiéru studánky sv. Ivana. Oprava studánky je prováděna brigádně o sobotách a nedělích. Do příchodu zimy by měly být opraveny vlhkem odloupané omítky a interiér studánky bude vymalován. Po ukončení hrubých prací bude zrenovována vstupní brána s mříží. Nad vchodem bude nakonec osazen nový vyřezávaný ozdobný ornament s křížkem uprostřed. Stará jednoduchá ozdoba vchodu, která zde dle fotografií byla již v době před 2. svět. válkou, již byla značně poškozena a její renovace byla nemožná. Nakonec bude celá studánka vyčištěna, v plánu je i odborné ošetření obrazu sv. Ivana proti vlhkosti. Opravu studánky financuje Svatojánská společnost spolu s dary a prací několika dobrovolníků.

PŘIPRAVUJEME:

- 23. října Zasedání obecního zastupitelstva Obecní úřad od 18 hodin
- 15. listopadu Brigáda na úklid obecního pozemku – sraz 9h u hotelu Obecná škola
- 15. listopadu Zasedání představenstva Svatojánské společnosti – Obecní úřad 17 h
- 5. prosince Mikulášský podvečer – čas a místo konání bude upřesněno
- 6.-7. a 13.-14. prosince..... Vánoční bazar Obecní úřad, otevřeno od 11 do 17 hodin.
- 23. prosince..... Vánoční koncert – Pěvecký sbor Slavoš z Berouna, čas bude upřesněn.
- 20.- 21., 23., 26.-28. prosince ... Výstava „Medové Vánoce“ – Obecní úřad, otevřeno od 11 do 17 hodin.

Příloha Svatojánku

ke čtyřicátému výročí okupace Československa

NOC která nebyla krátká

20. Srpna 1968 kolem třetí hodiny odpolední přistává na ruzyňském letišti sovětský vojenský ANTONOV 24. Zůstává zaparkován na vzdálené odstavné stojánce. Pohyb kolem letounu údajně nebyl patrný až do devatenácté hodiny, kdy posádka požádala řídicí věž o povolení k motorové zkoušce...

Pracoval jsem tehdy na TU 124. Onen týden měla naše miniparta skládající se z Jirky Strnada, Mirka Širgla a mě, noční služby na zajištění provozu našich již jen dvou strojů z původních třech. Do služby jsem přijel před osmnáctou hodinou svazarmovskou Pragou V3 S, jelikož jsem měl ve středu ráno 21. předvést své žáky k závěrečné zkoušce z jízdy. Vedlejším zaměstnáním jsem byl učitelem jízdy v tehdejší Svazarmu. Pragovka, kterou jsem zaparkoval v hangáru, podstatně ovlivnila následné události.

Po seznámení s letovým plánem našich strojů, jedu našim tahačem TATROU 141, kterou jsem směl používat právě na základě mého učitelování k přetahování pouze našich TU 124, ze starého letiště na nové a naopak. V místnosti mechaniků na novém letišti, zvaném "p r d' á r n a", čekáme na přilet našeho letounu ze zahraniční linky.

Naše stodvacetčtyřka přistává před dvacátou hodinou. Vyložení bagáže partou nakladačů a vnitřní úklid letounu partou žen ze startu trvá zhruba jednu hodinu.

My provádíme dle předpisu poletové technické ošetření. Palubní kniha závad je čistá, ani posádka nemá tu nejmenší připomínku, takže oboustranná spokojenost dává předpoklad klidné noci.

Okolo jednadvacáté hodiny všichni startáři končí, takže letoun zapojujeme vlečnou tyčí za tahač. Jirka sedí v pilotní kabině u brzd a zapíná polohová světla. Já jsem za volantem tahače, rozsvěcuji světla a maják. Vedle mne sedí Mirek a vysílačkou žádá řídicí věž o povolení k jízdě za účelem přemístění letounu na staré letiště. Věž jízdu povoluje.

Jirka zdviženým palcem levé ruky z okénka kokpitu oznamuje že letoun je odbrzděn a můžeme pojíždět. S vahou 40 tun se velmi pozvolna rozjíždím ze stojánky směrem ke krátké pojízděcí dráze 7a, podle tehdejšího označení.

Ujeli jsme zhruba 150 metrů, když se proti nám ze tmy pojízděcí dráhy číslo 6a doslova vyřítíl neosvětlený ANTONOV 24. Letoun jsem zaznamenal až když vjel do osvětleného prostoru, kde prudce před námi zatočil na stojánku č.1 a razantně zastavil přídíl směrem k budovám. Bylo to rychlé a šokující. Nemohl jsem nic jiného dělat než dát nohu z plynu, protože zabrzdit s takovou vahou za zády se nedá. Zlomila by se vlečná tyč a nebo by ve zlomku vteřiny musel zasáhnout Jirka brzděním letounu.

Věž byla zticha, nikdo nenadával, nic se nedělo. Asi o pohybu ANTONOVA neměli tušení, protože je nelogické, aby nám povolili pojíždění proti pohybu letounu. Skutečnost byla pravděpodobně jiná. Věž byla v těchto okamžicích již v rukou organizátorů následných událostí...

Okamžitě po razantním zastavení ANTONOVA jej obklopilo několik tater šestsettrojek ze kterých vyskákali nějací civilisti, v našich očích papaláši... Dění komentujeme s Mirkem tak, že soudruzi mají nějaký podivný fofr.

Že je to součástí přípravy na leteckou invazi jsme neměli ani to nejmenší tušení...

Předpisově osvětlení jedeme v pohodě příjemnou vlahou nocí po dlouhé pojízděcí osmičce na "staré" do našeho hangáru A.

Zde dokončujeme ošetření prohlídkou motorů a doplněním oleje. Zakrytím motorů a ostatních vstupních otvorů záslepkami, zajištěním vstupních dveří a odstavením schodů, jsme hotovi.

Po vyplnění a podepsání protokolů končíme o třiadvacáté hodině.

V pohodě svačíme v naší šatně, když náhle nás vyruší pomocník od "čtrnáctek" a řve: Přepadli nás Rusové, přepadli nás Rusové!!! Vyběhli jsme před hangár. Vzdušný prostor byl naplněn děsivým hukotem od desítek turbovrtulových čtyřmotorových Antonovů, které kroužily na vyčkávacích okruzích.

Oněmnělí stojíme s partou "čtrnáctkařů" (od IL 14) před osvětleným hangárem a sledujeme, jak na "novém" na dráhu číslo 25 sedá jeden Antonov za druhým. Za pohybu je prováděn výsadek jak lidí, tak těžké vojenské motorizované techniky. Prázdné letouny bez zastavení ihned startují, aby sedaly další a další. Detaily nevidíme, je to příliš daleko, ale pohled na desítky osvětlených hučících Antonovů, které vyčkávají na okruhu je děsivý, deprimující...

Tento invazní výsadek byl zahájen ve 23.08 hodin, ještě s datem 20. srpna 1968.

Nastala okupace Československa bez nejmenšího odporu. Alespoň zde na Ruzyni. Svět mlčel a opět nás v tom nechal...

Před půl dvanáctou hovoří v radiu prezident Ludvík Svoboda. Vyzývá občany ke klidu a prohlašuje, že nebyl o ničem informován, že se jedná o omyl.

Všichni, co sledujeme tu hrůzu, jsme zmateni. OMYL? Ano, ale dějinný omyl a ten si dějiny budou pamatovat. Je ovšem smutné, že z naší mladé generace to ví jen málokdo.

Volám domů manželce, budím ji, nic nechápe, nevěří. Říkám jí, aby poslouchala a podívala se z okna. Rozhoduji se vyjet s "vejtraskou" ven z objektu letiště, ale vše bylo následně jinak. Vyjždím k bráně č.3, kde mne zastavuje skupina civilistů a nějakých ozbrojenců. Nedá se ve tmě rozpoznat, co jsou zač a o co jde. Jeden z civilistů mi oznamuje, že smím jet jen směrem do centra Prahy. Náš strážný, starší chlap z "trojky", který má službu, se ke mně nenápadně přitocí a aby ho nikdo neslyšel, skrz zuby mumlá: Ujed' pitomče, ujed', všichni naši strážní na "novém" jsou odzbrojeni a zavřeni pod zámekem. Ujeď, zdrhni!

Otáčím "vejtrasku" zpět k hangáru. V šatně si v rychlosti беру koženou bundu s doklady, skáču do kabiny a vyrážím znovu ke trojce vrátnici. Po pár metrech se v dálkových světlech vozu zjevují před pozadím osvětleného vzdáleného nového letiště, běžící malí šikmoočí vojákové ve zdánlivě velkých helmách s napřaženými samopaly. Vypadají jako nějakí mimozemští, zlí E.T. Jsou doprovázeni nějakými podivnými pohybujícími se krabicemi, pravděpodobně invazními tančíky. Běží směrem k našemu hangáru, který je jediný na starém letišti naplno osvětlen.

Na tento obraz, který se mi ve světle reflektorů zjevil, nikdy nezapomenu. Bylo to neuvěřitelné, neskutečné, hrůzné...

Byl jsem nucen, jiná možnost nebyla, jet proti běžícím mrňousům s napřaženými hlavněmi. Teprve asi deset metrů před nimi jsem mohl prudce zatočit doleva, do prostoru mezi hangáry A a B, abych pokračoval k trojce vrátnici.

Chladnokrevně uvažuji, zda prkna korby, plechová kabina a dvojitá zádová opěrka, zachytí střely, když nějaké zezadu přiletí. Nepřiletěly.

Ujížděl jsem, co to dalo a ani jsem nemusel brzdit, závora byla otevřena. Banda ozbrojenců před bránou již uzavřela silnici. Mne pustili směrem k centru Prahy. Tito ozbrojenci měli být údajně parašutisté, kteří byli vysazeni před vlastním leteckým motorizovaným výsadkem.

Jsem pamětník 15. března 1939, a tak s přehledem otrlého válečníka, že bude válka, jsem zajel k pumpě do Vokovic, kde jsem vzal naftu "až po špunty". Pumpař se ptá co se děje. Stručně mu oznamuji, že letiště obsazují Rusové. U pumpy tankují současně dvě černé šestsettrojky, jejichž posádky mojí informaci znatelně nelibě nesou. Z jejich reakce je zřejmé, že by mne nejraději viděli „studeného“. Byli to bolševičtí kuplíři, kteří jeli na letiště pomáhat soudruhům v okupaci republiky.

Ujíždím domů na Petřiny, kde nechávám vejtrasku a vyděšenou manželku. Běžím zpět po svých na letiště nic netušícími, v klidu spícími ulicemi. Dole v Liboci u konečné tramvají, u mne zastavuje zelený sedan. Řidič voják, se mne ptá na nějakou šarži, bohužel nevím. Ptám se, zda to znamená mobilizaci. Mlčí, ale jeho oči říkají vše.

Běžím po Lenince nahoru k letišti, kde na křižovatce směrem dolů k ruzyňským kasárnám, stojí již tehdy historický tank T34, obložený mně již povědomými šikmookými, po zuby ozbrojenými mlčícími vojačky. Mají funkci regulovčků, to mi ale zatím nedošlo. Vyhýbám se jim, volím jinou cestu. Stále v poklusu pokračuji po hlavní, směr Kladno. Na zastávce kladenských autobusů odbočuji vlevo na pěšinu směřující přímo kolmo k vrátnici, kterou jsem před hodinou ujížděl ven. Konečně vidím u vrátnice v dáli nějaký, zdá se civilní, člověčí frmol. Po pár metrech chůze po pěšině vidím v křovíčku, které je vlevo mezi mnou a silnicí, nějaký pohyb. Pidivojačkové tam mají kulometné hnízdo. Dosud hlídali onen shluk civilistů

u trojky vrátnice. Nyní jsem nečekaně způsobil svým vstupem na pěšinu přímo destrukci onoho kulometného hnízda. Málem se tam s těmi špuntovkami umlátili, protože najednou jim nepřítel vtrhl nečekaně do zad! Byl jsem v širé noci sám a sám, vůkol nikdo. Samopaly narychlo speciálně na mně zaměřované, včetně dvou kulometů, to byla palebná síla, která by rozmaširovala stádo volů, stejně bezbranných, jako jsem byl já sám.

Dnes machruji, jsem nad věcí, ale tehdy jsem šel málem do kolen. Naštěstí pro mne jsem zachoval klid. Vyndal jsem ruce z kapes kombinézy, a držel jsem je hezky od těla, aby si nemysleli, že v nich mám tarasnici. Otočit se a prchat, a tak jim vytvořit zdůvodnitelný snadný terč, na to jsem neměl odvalu. Chtěl jsem si pískat, to mi ale nešlo, měl jsem napětím ztvrdlou hubu. A tak mi nezbylo než jít dál proti číhajícím skrčencům, od nichž se nedalo předvídat, co provedou. Zbýlých sto metrů se stalo rovněž nezapomenutelným mezníkem v mém životě... Napravo podél cesty byla budova učiliště, takže jsem musel projít těsně kolem namířených hlavní, které se stále stáčely na mne. Velkým zadostiučiněním mi byly vyděšené ksichty mrňavých pidlookých g e r o j ů. Určitě měli větší strach, a to nevím z čeho, než já. Prošel jsem kolem nich, a konečně jsem se octnul na silnici mezi civilisty. Byli to asi novináři, kteří přijeli z Prahy s několika taxíky. Byl mezi nimi i známý z pražského veterán klubu Honza Vobořil, který tehdy jako první v Praze taxikařil s veteránem Fiatem 520 typ phaeton. Ozbrojenci uzavírající přístup na letiště již nebyli mongolčici, ale z mého pohledu normální vojáci. Se samopaly v rukou stáli a mlčeli. Jediným mluvčím byl důstojník s placatou čepicí, který stále mlel svoje "eto ničevo", na jakýkoliv dotaz. Já jsem mu strkal letištní průkaz pod nos a naivně jsem se dožadoval vstupu do "raboty" - blbec – já ...

Byla tam ale i tragickosrandovní situace. Rovněž známý, který bydlel v budově vrátnice, vyrušen neobvyklým ruchem, vylezl z postele ven, podívat se, co se děje. Ovšem jen v pyžamu a pantoflích. Bylo to asi v okamžiku, kdy neprodyšně uzavírali vstup na letiště. V tom zmatku se dostal před kordon a už ho nikdo nebral na zřetel. Viděl jsem, jak se u velícího důstojníka rozčiloval. Ten ho ale asi v tom pruhovaném pyžamu považoval za chuligána, který neví co na sebe. Kdy jej pustili domu do postele, nevím.

Bylo kolem půl třetí hodiny ranní, když jsme se vydali s Honzou v jeho Fiatu zpět na Prahu. Vraceli jsme se kolem oněch opancéřovaných regulovčků. Honza měl spolujezdkyni, která mu při jeho taxikaření dělala tlumočnici, a tak jsme se u tanku obloženého vojáčky zastavili. Na dotazy podávané perfektní ruštinou ani necekli a jen vyděšeně zírali. U regulovčků se taky zastavili nějací Italové, kteří byli rovněž vykulení jako vojáčkové se samopaly na tanku. Honzova spolujezdkyně, rovněž plynulou italštinou, se jim snažila vysvětlit nejasnou situaci, ale především jim radila, aby ujížděli co nejrychleji domů a informovali svět. Odjeli směrem dolů do Ruzyně k věznicí. V tom jim nikdo nebránil. My, když jsme vjeli na kladenskou, jsme zjistili, že od Kladna, tedy od nového letiště, se valí v pravém pruhu kolona pancéřových vozidel. Vjeli jsme na prostřední dělicí pruh a čekali...

Jako na přehlídce vedl kolonu černý ZIL. V něm, vzadu v levém rohu, seděl velvyslanec SSSR soudruh Červoněnko. Držel se křečovitě levou rukou stropního poutka. Byl bílý jak čerstvě natřený patník a jeho tvář vyjadřovala rovněž napětí a strach. Viděli jsme jej ze vzdálenosti čtyř metrů.

Když nás míjeli, Honza se rozjel a jel současně se Zilem po středním nerovném travnatém pruhu. Takto jsme jeli několik desítek metrů. Honza od volantu hrozil Červoněnkovi pěstí a nevybíravě řval. Odvalu měl, ale nebylo to podle mně zrovna příliš rozumné, protože za námi mimo samopalů a kulometů jely desítky samochodek, tanků a jiných pancéřových potvor.

Terén dělicího pruhu naštěstí donutil Honzu včas předjet kolonu a ujíždět dolů do Dejvic. Já jsem opustil posádku Fiata na Červeném vrchu. Všechno vůkol ještě spalo a okupanti nikým nerušení se pomalu blížili po tehdejší Leninově třídě do středu nic netušící Prahy.

U vokovického nádraží sleduji z chodníku projíždějící kolonu sestávající se z několika armád "Varšavského bloku". Rumuni tehdy chyběli. O těchto detailech jsem nevěděl, byl jsem v těch okamžicích ze všeho psychicky naprosto mimo. Při sledování jedoucích ozbrojenců, kteří všichni drželi přímo výhružně v rukách napřažené zbraně, jsem si všimnul vojáků v helmách s červenými širokými pruhy, kteří byli viditelně "nad věcí". Nikdo z nich nadržel žádnou zbraň a především proti ostatním, naprosto klidně se ze svých pancéřových "maringotek" rozhlíželi po okolí. Byli to východní Němci, kteří pravděpodobně jediní věděli, kde jsou.

Domů jsem se dostal za ráního světla. Cestou na Petřiny jsem potkal několik známých, kteří šli na letiště do práce. Nikdo z nich mi nevěřil. Mysleli si, i když jsem byl v pracovní kombinéze, že táhnu vožralej z nějakého flámu. A ten tedy byl a ne zrovna k r á t k e j ... Psal se 21. srpen 1968....

V roce 2003 vzpomínal Míla Urban, Čestný občan Svatého Jana pod Skalou.